

ganste anderledes, end den ærede Justitsminister ønsker, saa udvide vi nemlig meget betydelig det Forbrydelsesomraade, som nu foreligger i den gjældende Lovgivning. Hvis Meningen med dette Lovforslag ikke er en anden end at give en anden Redaktion af det samme Forhold, som alt er bestemt i Lovgivningen, saa tror jeg, at man skulde meget hellere blive staaende ved den gamle Redaktion, thi den kjende Domstolene, og om den veed man, hvad den betyder; men faae vi en ny Redaktion, er der intet Menneſke, der med Bestemthed kan sige, hvilken Anvendelse den vil faae, og hvilken Fortolkning af den der i Pragis vil blive given. Og er man først i Redaktionen gaaet til den hderste Grændse af, hvor Domstolene si Diebliffet staa, kan man være sikker paa, at naar Domstolene have naaet Grændsen, gaa de et lille Skridt videre. Er man altsaa enig med den ærede Justitsminister om, at vi bør blive staaende, hvor vi nu ere, saa lad os ikke vedtage Forslaget. Det er, hvad der gjælder med Hensyn til Forbrydelsens Omraade. Derimod beklager jeg, at den ærede Minister ikke har fratrukket den anden Aghed i Lovforslaget, og det er den, der for mig staar som Hovedpunktet, og som var Hovedgjenstanden for mit Angreb i mit første Foredrag, nemlig den Forandring i Presse-loven af 3die Januar 1851, som Lovforslaget tilfigter, og som det ganſte ſikkert ogsaa vil gjennemføre, hvis det bliver til Lov, nemlig Udvidelsen af Presseansvaret fra den Enkelte til de Flere. Nu siger ganſte viſt den ærede Justitsminister at det er ikke saa færligt med dette Forslag, vi have allerede tidligere gjort et lille Skridt bort fra Presse-loven, nemlig den Gang vi udvidede Ansvaret for Billederne til at gjælde ogsaa Forhandleren; men netop denne Argumentation forekommer mig i høj Grad mistænkelig og betænkelig. Jeg tror, at hvis vi nu gjøre et meget større Skridt i samme urigtige Retning, vil det ikke være længe, før vi komme helt bort fra Hovedprincippet i Loven af 3die Januar 1851, det Princip, at kun den Enkelte er ansvarlig. Jeg vil sige, at naar dette Princip gaar ud af Loven af 3die Januar 1851, er det, der er tilbage, ikke meget værdt. Det er det ene, som den høitærede Justitsminister lægger Vægt paa og lægger saa megen Vægt paa, at han siger, at hvis han ikke faaer det, kunne vi lige saa godt lade være at gjøre Forandring i det Bestaaende. Jeg vilde da bede den høitærede Justitsminister om, at han hellere lod være at gjøre Forandring; jeg tror, at vi være bedst tjente dermed. Det Andet, der bliver tilbage, nem-

lig at skærpe de Straffe for disse Forseelser, som allerede ere hjemlede ved den gjældende Lovgivning, tror jeg ikke, at den høitærede Justitsminister har anført nogen virkelig Grund for; han har ikke nævnt os nogen Dom, om hvilken vi have kunnet have Leilighed til at ſjønne, hvorvidt den havde dømt for mildt; det er tværtimod blevet oplyst under disse Forhandlinger, at det er ikke Bødestrafte, der idømmes for disse Forseelser, men netop Fængsel. Nu vil jeg sige, at det forekommer mig, at Bødestrafte ingenlunde ere urigtige i dette Forhold, for det første af den Grund, at der altid bør være en vis Forholdsmæssighed mellem Straffen og Forseelsen, og mange af disse Forseelser ere jo Smaaforseelser, som der ingen strafferetlig Grund er til at dømme haardere end Bøder for. Dertil kommer jo ogsaa, at hvis det, man vil ramme, er en Pengespekulation, rammes det jo ganſte hensigtsmæssigt, synes jeg, ved en Pengestraf, hvortil ogsaa kommer, at Straffen jo ikke er det Eneste, som her er Tale om, men at der kommer et hderligere Pengeansvar gjennem Konſtationen. Det Argument, som den høitærede Justitsminister anførte mod det, fører virkelig ogsaa langt videre. Den høitærede Justitsminister sagde, at man kunde ikke blive staaende ved Bøder i denne Slags Sager, fordi man saa blev nødt til at gjøre to eller tre Tilløb, inden man fik afvænneth Folk med den Forretning, de drev. Det er et Argument, der vilde føre til, at vi altid kom til meget haarde Straffe. Thi der er en Mangfoldighed af Forbrydelser, hvor man ikke blot maa gjøre to eller tre Tilløb, men hvor man maa gjøre mange flere, inden man faar Bedkommende vænnet fra deres Forbrydelser; de blive gjentagne 10 eller 20 Gange, f. Ex. saadan Noget som Tyveri eller Bedrageri, uden at man nogenſinde standser Bedkommende. Af den Grund gaar man dog ikke saa vidt, som man efter den høitærede Justitsminister maatte gaa, nemlig til strax at hugge Hovedet af Bedkommende, thi det er den eneste Maade, hvorpaa man har fuldstændig Sikkerhed for, at han ikke kommer igjen. Men det er ikke nogen tilstrækkelig Grund, dette, at Bedkommende gjentager Forbrydelsen, til i og for sig at indføre nogen anden Straf end den, man erkjender for at være en forholds-mæssig Videlse i Forhold til det Brud paa Retsordenen, der er ſket.

Hvad særlig den udenlandske Literatur angaar, er der kun een Bemærkning, jeg endnu vil gjøre, og som jeg ikke har hørt, men maaske jeg har overhørt den, nemlig, at det i Virkeligheden er umuligt at forlange,